

Diumenge XXXIII (A) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mt 25,14-30): En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Un home, que havia de fer un llarg viatge, va cridar els seus servents i els va confiar els seus béns. A un li donà cinc talents; a l'altre, dos, i a l'altre, un —a cada un segons la seva capacitat— i després se'n va anar.

»Immediatament, el qui havia rebut cinc talents els va fer treballar i va guanyar-ne cinc més. Igualment, el qui n'havia rebut dos en va guanyar dos més. Però el qui n'havia rebut un se'n va anar a fer un clot a terra i va amagar-hi els diners del seu amo.

»Al cap de molt de temps arriba l'amo d'aquells servents i es posa a passar comptes amb ells. Es presentà el qui havia rebut cinc talents i en duqué cinc més, tot dient: ‘Senyor, em vas confiar cinc talents; mira: n'he guanyat cinc més’. L'amo li va dir: ‘Molt bé, servent bo i fidel! Has estat fidel en poca cosa; jo t'encomanaré molt més. Entra al goig del teu Senyor’.

»Es presentà també el qui havia rebut dos talents i digué: ‘Senyor, em vas confiar dos talents; mira: n'he guanyat dos més’. L'amo li va dir: ‘Molt bé, servent bo i fidel! Has estat fidel en poca cosa; jo t'encomanaré molt més. Entra al goig del teu Senyor’.

»Es presentà encara el qui havia rebut un talent i digué: ‘Senyor, sabia que ets un home dur, que segues on no has sembrat i reculls on no has escampat. Vaig tenir por i vaig amagar a terra el teu talent. Aquí tens el que és teu’. Però l'amo li va respondre: ‘Servent dolent i gandul! Sabies que sego on no he sembrat i recullo on no he escampat. Per això calia que possessis els meus diners al banc, i ara

que he tornat hauria recobrat el que és meu amb els interessos. Preneu-li el talent i doneu-lo al qui en té deu. Perquè a tot aquell qui té, li donaran encara més, i en tindrà a vessar; però al qui no té, li prendran fins allò que li queda. I a aquest servent inútil llanceu-lo fora, a la tenebra; allà hi haurà els plors i el cruixit de dents'».

«A tot aquell qui té, li donaran encara més, i en tindrà a vessar»

P. Antoni POU OSB Monjo de Montserrat
(Montserrat, Barcelona, Espanya)

Avui, Jesús ens narra una altra paràbola del judici. Ens acostem a la festa de l'Advent i, per tant, el final de l'any litúrgic ja és a prop.

Déu, donant-nos la vida, ens ha lliurat també unes possibilitats —més petites o més grans— de desenvolupament personal, ètic i religiós. No importa si un té molt o poc, l'important és que s'ha de fer rendir el que hem rebut. L'home de la nostra paràbola que amaga el seu talent per por de l'amo, no ha sabut arriscar-se: «El qui n'havia rebut un [talent] se'n va anar a fer un clot a terra i va amagar-hi els diners del seu amo» (Mt 25,18). Potser el nucli de la paràbola és aquest: hem de tenir la concepció d'un Déu que ens motiva a sortir de nosaltres mateixos, que ens encoratja a la llibertat pel Regne de Déu.

La paraula “talent” d'aqueixa paràbola —que no és res més que un pes que denota la quantitat de 30 Kg d'argent— ha fet tanta fortuna, que fins i tot ja s'empra en el parlar popular per a designar les qualitats d'una persona. Però la paràbola no exclou que els talents que Déu ens ha donat no són només les nostres possibilitats, sinó també les nostres limitacions. El que som i el que tenim, és el material amb el qual Déu vol fer de nosaltres quelcom nou.

La frase «perquè a tot aquell qui té, li donaran encara més, i en tindrà fins a vessar; però el qui no té, li prendran fins allò que li queda» (Mt 25,29), no és, naturalment, una màxima per animar al consum, sinó que només es pot entendre a nivell d'amor i de generositat. Efectivament, si corresponem als dons de Déu tot confiant en el seu ajut, aleshores experimentarem que és Ell qui dóna l'increment: «Les històries de tantes persones senzilles, bondadoses, a les que la fe ha fet bones, demostren que la fe produeix efectes molt positius (...). I a l'inrevés: també hem de

constatar que la societat, amb l'evaporació de la fe, s'ha tornat més dura...» (Benet XVI).